

Hogyan adakozzunk?

A mai napon az adakozásról szólok Isten Igéje alapján. Kifejezetten erről a témáról 2 éve esett szó gyülekezetünkben utoljára. Mivel egész életünk Jézus Krisztus uralma alá tartozik, fontos, hogy erről a kérdésről is beszéljünk úgy, mint ami a tanítványságnak, Krisztus követésének elengedhetetlen része.

Templomépítésünk is kötelez minket arra, hogy átgondoljuk a pénzügyeinket. Utoljára 1999 őszén kértünk felajánlásokat az építkezésre. Az adományok eddig a következőképpen alakultak: minden a gyülekezet által odaszánt egy forint kilenc másikat "gyümölcsözött" külső forrásokból - Isten kegyelméből. Ablonczy Kálmán lekipásztor őszi gyülekezeti hétvégénken így fogalmazott: *"Amint mi adakoztunk, úgy nyert meg nekünk adakozókat a mi Istenünk. Ha mi meglanyhultunk, a külső támogatás is alábbhagyott."* Legyen Isten Igéje bátorítás és útmutatás a számunkra a mai napon abban, hogy Isten szerinti módon gazdálkodjunk azzal, amink van!

I. Az apostol öröme

Pál apostol - az evangélium hirdetése miatt - börtönben van, amikor ezt a levelét írja az általa alapított gyülekezetnek Filippi városába. A filippiek különleges kapcsolatban álltak az apostollal, aki nem minden gyülekezettől fogadott el ajándékot; ők több alkalommal is Pál segítségére voltak. Talán egy hosszabb szünet után írja az apostol: *"Nagy volt az örömöm az Úrban, hogy végre felbuzdultatok a velem való törődésre."* Nem csodáljuk az érzéseit. Fogságban, a legkülönbébb szükségek és nehézségek, feltehetőleg testi-lelki gondok között milyen hatalmas örömet szerezhetett neki a filippibeliek adománya. A szegénységben az életet megkönnyítő ajándék nagy örömmel jár. Az apostol további szavai azonban mintha valami másra utalnának. *"Nem a nélkülözés mondatja ezt velem."* Hát akkor mi? Mire gondol? Mi mondatja vele, hogy hálás az ajándékért, ha nem az, hogy szüksége van rá?

Egy másik sora betekintést enged ebbe a kérdésbe: *"Nem mintha az ajándékot kívánám, hanem azt kívánom, hogy bőségesen kamatozzék az a ti javatokra."* Az apostol nem az életét könnyebbé tévő adományra vágyik elsősorban, hanem arra, hogy az bőséges gyümölcsöt teremjen, áldást hozzon azokra, akikről származik. Mindez persze nem azt jelenti, hogy nem hálás a filippibeliek gondoskodásáért. Azonban világossá lesz, hogy számára melyek az igazán fontos dolgok. Jobban kívánja szeretett gyülekezete meggazdagodását, mint azt az ajándékot, amit tőlük kap. Mi az a gyümölcs, mi az az áldás, ami az adakozással jár együtt, és amit Pál szeretne bőségesen látni lelki gyermekei életében? Mi okoz neki örömet?

Vannak olyan gyülekezetek, ahol azt tanítják, hogy ha valaki az Úr ügyére adakozik, azt többszörösen fogja visszakapni - pénzben. Többen megtapasztaltuk már, hogy Isten alkalmanként valóban nem várt pénzzel "lepett meg", amikor engedelmeskedtünk neki az adakozásban. Ez azonban nem jelenti azt, hogy ez mindig így lenne, és a legjobb befektetés az adakozás. Az "adj, hogy neked több legyen" tisztátalan motivációt szül. Pál nem ilyen gyümölcsöket vár a filippibeliek között.

Aki adakozik, az nem rabja a pénznek. *"Ahol a ti kincsetek van, ott lesz a ti szívetek"*. (Lk. 12.34) A pénz, az anyagi javak könnyen és alattomosan ellopják a szívünket az Úrtól, a benne való szabadságtól. Pál tudja, hogy ha a gyülekezet áldozatot hoz őerte, azt az Úrért teszi, az az Isten iránti hála, és az ő gondviselő szeretetében való bizalom jele. Örül annak, hogy akik tőle hallották az evangéliumot, bizonyosságát adják annak, hogy követik az Urat.

Jézus Krisztus azt mondta: *"Nagyobb boldogság adni, mint kapni."* (Csel.2.35) Gyakran tréfálkozva említi ezt a közmondássá lett ígét. Milyen bolondság, hogy jobb adni, mint kapni - mondják egyesek. Ugyanakkor mindenki tudja, hogy nagyobb és igazibb az öröm, ami a másik ember szeretetéből fakad, mint amit tárgyak megszerzése kínál. A túlcserélt szeretet, az Isten iránti hála, amiből az adakozás fakad, máshoz nem hasonlítható, nagy örömmel jár. Pál ezt kívánja látni, a filippibeli gyülekezet életében. Amint Isten is ezt kívánja látni a Gazdagréti Református Gyülekezet életében. Hogy szabad szívvel, egész lényünkkel imádjuk őt, és élvezzük ennek jó ízét.

Pál azt is tudja: aki ad, az csodálatos módon fogja megtapasztalni azt, hogy Isten gondoskodik róla. *"Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségteket az ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztus Jézusban."* Ennek megtapasztalása is az a gyümölcs, amit az apostol örömmel lát testvérei életében.

II. Az apostol elégedettsége

Pál annak a titkát is elmondja, hogyan lehetséges, hogy nem az adományra, hanem az adományozók lelki meggazdagodására összpontosít: *"...én megtanultam, hogy körülményeim között elégedett legyek."*

Egyszerű, amit az apostol mond, mégis olyan ritkán hallható: elégedett vagyok. Persze minden az ellen szól, hogy mi is így érezzük magunkat. A fogyasztói társadalom alapja, hogy újra és újra felkeltse bennünk a hiányérzetet, az elégedetlenséget, amivel vásárlásra késztet. Ha mindenki megelégedne azzal, amije van, nem kerülne a legkülönfélébb termékekből folyamatosan valami újabb, hatékonyabb, korábban még nem látott a piacra. A gazdasági rendszer az emberben olyan könnyen felkelthető elégedetlenségre, kívánságra, többlet akarásra épül. Könnyű elérni azt, hogy úgy érezzük, nekünk sohasem elég. (SZI péld.)

Ezt megerősíti az általános emberi tulajdonság, amely szerint könnyebb és jobb panaszkodni, mint hálát adni. Sokkal könnyebben adunk hangot az elégedetlenségünknek, mint az örömeinknek. Át- és átjárja életünket a sok negatív beszéd.

Pál *megtanulta*, hogy minden körülmények között, azaz a körülményektől függetlenül elégedett legyen. Ne felejtjük el, hogy börtönből írja ezt a filippieknek! Az apostolnak ez az a levele, amelyben a legtöbbször buzdít az örvendezésre. Valamit tényleg megtanult az évek folyamán. Meg vagyok győződve, hogy ez a tanulás nem pusztán megértés, annak felismerése, hogy Isten mindig vele van. Pál apostol nagy nyomorúságokon ment keresztül, amelyek közepette "tanult" - magától az Úr Jézus Krisztustól. A tanulás, a beavatás, amiről beszél, tapasztalati úton történik.

"Tudok szűkölködni, és tudok bővölködni is..." Mindkettőt meg kellett tanulnia. Pál elégedett, ha szükségben van. Megtanulta, hogy ne essen kétségbe, ne sajnálja magát, ne irigykedjen, ne vádaskodjon, és ne ügyeskedjen, csaljjon azért, hogy több jusson neki. Tud szűkölködni úgy, hogy Istent szereti, és neki engedelmes. Nem uralkodnak rajta a körülményei.

De tud bővölködni is. - Azt mindenki tud! - mondod, de ez nem igaz. A bőségben lehet értelmetlenül pazarlóan, a szükségben lévőket figyelmen kívül hagyva élni, mint ahogy lehet attól rettegni, hogy most sok van, de mi lesz, ha nem lesz. Pál tud hálával élni azzal, ha sok adatik neki, úgy, hogy mégsem lesz annak rabja.

Tulajdonképpen mindegy, hogy valaki a szükségben vagy a bőségben lesz körülményei rabja; az egyik éppúgy félrevezeti és becsapja, mint a másik. Ezért kell megtanulni minden körülmények között elégedetten élni, aminek lényege nem más, mint hogy az anyagi javak elé Jézust helyezzük. Ezért mondja az apostol: *"Mindenne van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem."* Krisztus a középpont, ő az erőforrás, ő a meghatározó Pál számára.

Mi sokkal jobban függünk a körülményeken, amelyeket ráadásul leggyakrabban szűköseknek ítélünk, mint amennyire függünk Jézus Krisztuson, aki úgy szeret, hogy életét adta értünk, és aki feltámadásának erejével munkálkodik bennünk. Kérjük őt, hogy tanítson bennünket elégedetten élni mindazzal, ami éppen adatik nekünk. Lássuk meg, hogy akár a gyarapodás, akár a lehetőségeink beszűkülése hogyan válik Istentől való alkalommá arra, hogy minden körülmények között megtanuljunk Krisztusban bízni és az ő erejére támaszkodni.

III. Az adomány: Istennek kedves áldozat

Pál apostol szavai rámutatnak arra, hogy a filippiek ajándéka nem pusztán szociális segély, vagy egy missziói projekt támogatása. Az Isten szerint való adakozás ennél sokkal több: *kellemes illat és kedves áldozat, ami tetszik Istennek*. Az egész Biblián végighúzódik az Istennek bemutatott kedves - vagy éppen gyűlölt - áldozat gondolata és gyakorlata, amely Izrael istentiszteleti életében pontosan szabályozott rendszerré lett. Először Noé áldozata kapcsolódik Pál szavaihoz. Az özönvíz után áldozatot

mutat be az Úrnak, aki *"megérezte a kedves illatot"*, majd azt mondta, hogy *"nem átkozom meg többé a földet az ember miatt..."*.(1Móz.8.21) Az áldozat Istennek való engedelmes odaszánást jelképez, amit Isten elfogad.

Az Ószövetségben a próféták újra és újra arra emlékeztetik Izraelt, hogy Isten engedelmisséget kér, nem áldozatot; azaz az áldozat bemutatása a szív és az egész élet odaszánása nélkül Istennek nem kedves. Az Újszövetségben azt olvassuk, hogy *"Krisztus ... önmagát adta értünk, áldozati ajándékkul, az Istennek kedves illatul."* (Ef.5.2) Ő az a tökéletes és megismételhetetlen áldozat a bűnért, amely minden engesztelő áldozatot beteljesített, és amelyet Isten jó illatként fogadott. Jézus feltámasztásával igazolta ezt. Bűnért való áldozat nincsen, hálaáldozat azonban továbbra is van. Ezt nevezi Péter apostol *"lelki áldozatnak"* (1Pét.2.5). Az Újszövetség beszél a dicsőítés áldozatáról, ami nevéből vallást tévő ajkaink gyümölcse, valamint a jócselekedeteket és adakozást is olyan áldozatnak nevezi, amiben gyönyörködik Isten (Zsid. 13.15-16). Mindezekre azonban áll az, amit korábban mondtunk: Istennek először a szívünk, az életünk kell, önmagunkat kell odaszánunk neki, és csak utána lehet kedves az imádságunk, az éneklésünk, a vallástételünk, a jócselekedeteink, a szolgálataink, valamint a pénzünk is.

A filippiek adománya, amelyet Pálnak küldtek, Istennek tetsző kellemes illatnak, kedves áldozatnak bizonyult. Legyen a te életed is Krisztusnak szánt élet, amelyet az ő oltárára tettél, és legyenek a te adományaid is olyan lelki áldozattá, amely tetszik az Istennek.

Befejezésül a gazdagréti gyülekezetet ma arra hívom, hogy az elkövetkező 2-3 hétben tegyen felajánlást, hogy milyen összeggel vállal részt a templomépítésben, valamint gyülekezetünk életének fenntartásában az előttünk álló évben. Vannak, akik azt szeretnék, ha megmondanánk, hogy mit várunk, de gyülekezetünkben ez nem volt szokás. A következő lépéseket javaslom mindenkinek, aki szeretne döntést hozni.

1 Imádkozzunk és tervezzünk. Adományaink Istennek való hálaáldozatunk része. Csak előtte elcsendesedve láthatjuk meg, hogy a mi esetünkben mi az, ami hozzá méltó áldozat. Nem hasonlíthatjuk magunkat senki máshoz. Isten ügye viszont méltó arra, hogy ne esetleges, véletlenszerű, hanem átgondolt és tervezett legyen az adakozásunk.

2. Eligazodásul két dolgot ajánlok a testvérek figyelmébe. Az egyik az ószövetségi tized gyakorlata, amit az Újszövetség nem ír elő (hiszen mindenünk az Úré!), de sok hívő ember és család adakozásának ez a mértéke. Ők hittel cselekednek ebben. Ha egyszerre ez túl nehéznek tűnik, próbáljunk közeledni felé - lássuk meg, mit tesz Isten, ha mi nagyobb mértékben hozunk áldozatot, mint korábban bármikor.

3. Tanulmányozzuk a tavalyi évről készült elszámolást és kimutatást, amelyből világossá válik, hogy (ahogy ez más gyülekezetekben is van) egy kisebbség hordozza a terhek többségét. Az átlagos értékek irányt adhatnak nekünk is.

4. Isten előtt meghozott döntésünket jelezzük az erre készült papírlapon, amelyeket a következő hetekben istentisztelet után egy erre a célra kihelyezett dobozban helyezhetünk el. Eddigi gyakorlatunkat folytatva továbbra sem lesz nyilvános senkinek sem a felajánlása, csak a végső összeg.

5. Csak örömmel, hálával, és jókedvvel tegyük ezt - kényszerből, szükségből semmiképpen sem! A felajánlások segítenek nekünk, magunknak, hogy átgondoljuk a vállalásainkat, valamint a presbitériumnak a tervezésben, ill. az építkezéshez más adományok megpályázásában (önerő!), de nem kötelező ezt megtenni.

Isten adja meg nekünk, hogy hűséges sáfárok legyünk, akik neki kedves áldozattal járulnak elé! ÁMEN!